

Midnattsropet

Nr 4 • årg. 16 • pris kr 2: 50

Maranata • Du vår Herre kom!

Till Malaysia

SYDOSTASIEN

KALLAR sid 2

HÄRLIGT

FRÄLST sid 6

— **FKR — 76** —

FRÅN PROTEST

VÄCKELSE TILL

OPPOSITIONS

RÖRELSE ledare sid 4

EKOT FRÅN

NICAEA sid 10

ETT

POLITISKT

MÖTE? sid 12

EKUMENER

TILL VARDAGS sid 14

Pingstdelegater

summerar sid. 11

Bernhard och David på avskedsmötet i Stockholm. Bernhard är av kines ursprung talar språket och skall få kontakt med några av de kristna kinesiska församlingar som finns i Malaysia.

SYDOST ASIEN KALLAR

Text: Bo Högländer

Bernhard Phua och David Sonesson, två av ungdomarna i storfamiljen på Johannelund och Gamla Bro i Stockholm har rest till Malaysia för att vittna om Jesus. Under två års tid har de fostrats i en gemenskap med urkristet förtecken. De lämnar oss med Apg. 2 och den nytestamentliga sanningen om självförsörjande husförsamlingar levande i sina hjärtan.

Bo Högländer träffade de två sydostasien-resenärerna innan de klev ombord på Aeroflotplanet för att flyga till Bangkok i

Thailand och därifrån ta tåget till Kuala-Lumpur i kungariket Malaysia.

Två Maranataungdomar har brutit upp från Stockholm för att resa över 1 000 svenska mil: till Malaysia. De två heter Bernhard Phua och David Sonesson. För den ene av dem, Bernhard, innebär det att komma till hemlandet, träffa föräldrar och vänner och sitt eget folk. David, som är smålänning från Sävsjö, hamnar dock i ett för honom helt nytt land, långt från smålandsskogarna, med nya människor,

nya miljöer, nytt klimat och främmande religioner.

Syftet med resan är dock i första hand inte att se eller återse ett exotiskt och soligt land i Sydostasien. För Bernhard och David är det en missionsresa. Båda vill inget hellre än vittna om Jesus och tillkännage det evangelium som är en Guds kraft till frälsning för var och en som tror.

□ Möte på torget

Bernhard kom till Sverige för ett och ett halvt år sedan för att bese huvudstaden. På torget träffade han en grupp frimodiga Maranataungdomar som stod och sjöng om Jesus. Han följde med dem till Gamla

Bro och lyssnade i mötena till det budskap dessa ungdomar hade. Efter några dagar hade Bernhard beslutat att överlämna sitt liv åt Jesus. Han fick motta frälsning, döptes och välkomnade Andens dop. Bernhard blev också underbart löst ifrån avgudadyrkan. Det blev nu helt naturligt för honom att stanna hos storfamiljen på Johannelund, ta del i böne- och arbetsgemenskapen och evangelisationen på stan.

BERNHARD HAR ETT BÖNEÄMNE! Ett av motiven med Malaysia-resan är för Bernhard att hans föräldrar ska få möta Den uppståndne Frälsaren. Hans föräldrar är buddhister. Nu kommer deras egen son hem från Sverige och berättar om att Jesus är den levande Gudens Son som vill att varje människa ska äga gemenskap med Honom! *Evangelium* till Malaysias folk!

Redan då Bernhard blev frälst, fick han detta böneämne — att få återvända till sitt hemland med det glada budskapet om Jesus. Han bad till Gud om att få någon ifrån Maranatafamiljen med sig på resan.

Och det fick han. Det blev den brinnande smålandsgrabben David 20 år. Han har bott på Johannelund i ca två år och tjänat i församlingen och deltagit i arbetet på Gamla Bro.

□ Via Moskva

Bröderna har flugit med ryskt flygbolag (det blir betydligt billigare) via Moskva till Bangkok i Thailand. Därifrån reste de med tåg till Kuala-Lumpur som är huvudstad i Malayisa (tidigare Malaya, brittisk koloni). Bernhards föräldrar bor på motsatta sidan av landet, i Kuantan på ostkusten. Efter en dag i huvudstaden hade de planerat ta buss till Kuantan.

Malaysia är ett konungadöme. En del av landet utgörs av södra delen av Malakahalvön, West Malaysia. Men även delar av Borneo, som ju annars tillhör Indonesien tillhör Malaysia och kallas East Malaysia. Klimatet är monsunk/tropiskt. Det finns 11,2 milj. invånare i riket. Befolkningen utgörs av indier, av vilka de flesta är muslimer (Islam är också statsreligion), kineser; affärsmän som är bekännande buddhister. Urbefolkningen kallas malayer.

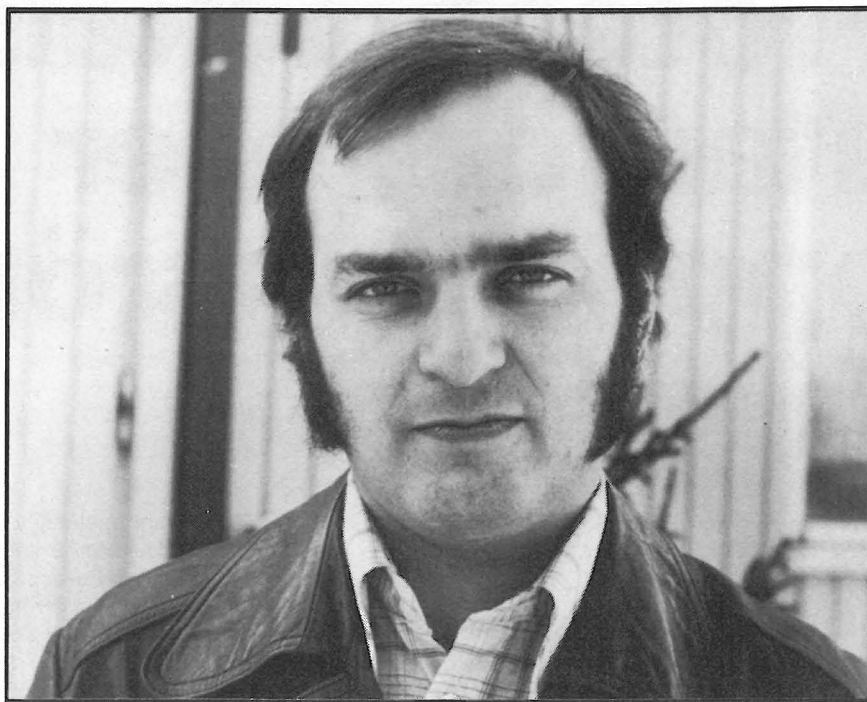
□ Kinesiska församlingar

Vår broder Bernhard är av kinesiskt ursprung och talar också en kinesisk dialekt. I Malaysia finns en liten minoritet kristna, bl. a. en del kinesiska församlingar.

Låt stödja Herrens stridsmän, David och Phua Thai Kim, i förbön, att Guds ord kan ha framgång genom dem i Malaysia!

Två kriminalpoliser hämtade Lennart Nilsson mitt under arbetet på Gamla Bro. Han fick lämna allt, hann inte packa eller meddela någon vad som hänt. Från häktet på Kungsholmen flögs han direkt till fångvårdsanstalten.

BROTT:

Vägrat döda

Det är dags att ställa frågan:

— Är detta religionsfrihet?

Text: Bo Högländer

□ Det var en helt vanlig vardag på Maranataförsamlingens evangelisations-, missions- och arbetscentrum GAMLA BRO, beläget på Gamla Brogatan i Stockholms city.

Lennart Nilsson heter en av ungdomarna som är ideellt engagerade i arbetet. Den här dagen skulle han utföra en transport vid 12-tiden. Men det blev ingen transport för Lennarts del. I stället blev han själv transporterad...

Utanför på trottoaren stod nämligen två civilklädda kriminalpoliser och väntade tålmodigt på den intet ont anande chauffören. Just som Lennart kom ut på gatan kom de två poliserna fram till honom och frågade efter hans namn.

Åtföljd av de två poliserna fick Lennart lämna in sina bilnycklar i receptionen på Gamla Bro. Sedan bar det snabbt iväg till

nya häktet på Kungsholmen. Morgonen därpå flögs Lennart till Lärbro fångvårdsanstalt och efter ytterligare någon dag där förflyttades han till Skänäs kriminalvårdsanstalt, Vikbolandet. Lennart var för första gången i sitt liv — fånge.

Men inte en vanlig fånge. Lennart har inte gjort sig skyldig till något våldsbrott; inte misshandlat eller mördat någon. Han har inte falskdeklarerat eller gjort sig skyldig till bedrägeri. Inte stulit, inte langat knark. Nej, Lennart Nilsson sitter i ett svenskt fängelse därför att han vägrar döda.

Ja, sådana är förhållandena i detta "kristna" land. Den som utifrån en kristen ståndpunkt vill ta konsekvenserna av sin tro, han kastas i fängelse. Den som konsekvent vill ta ställning mot våld och

Fors. sid. 17

Arne Imsen:

Protestväckelse utanför, eller oppositionsrörelse innanför

Den ekumeniska världsrörelsen har med sina internationella och nationella förgreningar en av sina främsta förutsättningar i en sekulariserad teologi, det stympade evangeliet med dess historiska Kristus. I detta faktum ligger både styrkan och svagheten hos denna av kyrkorna fortplantade reformrörelse. Med organsiationsenhet och socialt arbete kan denna världsvida allians fungera som ett effektivt politiskt instrument för mellanfolklig utjämning och rättvisa. Men såsom en andlig samlingsrörelse på väg mot Andens enhet via provisoriska övergångsformer, är den verklighetsfrämmande och helt omöjlig.

För pingstväckelsens pionjärgeneration stod detta helt klart, och det bestämde deras hållning och stridsberedskap. Utifrån den fundamentalistiska bibelsynen fanns det inget rum för manövreringskonster i alliansmöten eller — konferenser. Det som skilde dem från de av modernism anfrätta frikyrkosamfundet var vitala trosangelägenheter såsom gudsbild, kristusbild och världsbild. I första hand handlade det sålunda inte om traditioner, gudstjänsts- och verksamhetsformer, utan helt oförenliga olikheter i själva gudsuppfattningen och synen på människan såsom fördömd och utom möjligheter till frälsning utan personlig tro och omvändelse till Jesus Kristus.

PLANTSKOLOR

De äldre kyrkosamfundens predikantseminarier har i stor utsträckning varit

plantskolor för de radikala nymodigheter modernismen presenterade från teologiska lärosäten vid universitet i Europa och Amerika. Här stod två oförenliga fronter mot varandra i intensiv kamp med skenbart samma medel för samma mål; församlingens upprättelse och världens frälsning. Protest- och folkväckelsen *utanför* och den rationalistiska reformrörelsen *inom* den etablerade kyrkligheten formulerade sig ofta i samma ord och termer, men menade vitt skilda ting, och de rörde sig på åtskilda territorier. Förvisso kunde man hos de stridande parterna tydligt skönja olika bildningsnivåer, kulturer och strukturer, men för väckelsefolket stod det klart att striden var *andlig* och kunde vinnas uteslutande med vapen ur trons egen rustningskammare. Förening och samverkan var ömsesidigt otänkbart, och därför uppstod aldrig någon diskussion om en tänkbar *form* för samarbete. Det handlade faktiskt om ett generellt avståndstagande på grund av art- och väsensskillnader, och sådana principer förändras inte av tidsfaktorer.

I trettioalets början gavs på Filadelfia-förlaget ut en liten förklarande stridsskrift med följande raka titel: Varför vi icke deltaga i alliansmöten! Pastor Johannes Hydén var föredragshållare och skriftställare, och i Evangelii Härold fick hans trettio-två-sidiga redogörelse okritisk uppslutning i form av recensioner och polemiska uttalanden av eniga församlingsledare. Så här säger Hydén:

”Alliansrörelsen av i dag är en avläggare till ekumeniska rörelsen. Detta påstående varken kan eller vill någon motsäga, hoppas jag, särskilt som i föregående års alliansmöten i vår stad en av talarna höll föredrag om ekumeniska rörelsen. Detta föredrag hölls på anmodan eller begäran av arrangörerna, enligt vad talaren själv framhöll i begynnelsen av sitt anförande.”

MODERNISMEN

Det skulle alltså inte mycket till förrän steget togs från beredskap fullt ut till öppen demonstration. Den som deltog i ekumeniska sammanhang var komprometerad. På den punkten hade toleransen inget spelrum för samråd. Vidare motiverar angriparen skälen för pingstväckelsens anti-ekumeniska position med följande besked:

”Den ekumeniska rörelsen banar väg för modernismen eller nyteologi. Det är ett känt och obestridligt faktum att flera av de mest framstående personerna i Ekumeniska mötet utgjordes av sådana, som i sina hemland och långt utanför sina egna lands gränser gjort sig kända som banérförare för den nedbrytande nyteologin. Flera av vårt lands inom Svenska statskyrkan verkande präster ha även gjort sig kända som utpräglade modernister. Vid våra universitet, läroverk och övriga skolor och seminarier går kristendomsundervisningen i flesta fall i modernistisk anda.

Att icke de frikyrkliga samfundet i vårt land förmått hålla sig rena från modernismen, få vi gång efter annan belägg för. Vi vilja icke klandra, men då 'vi av sagt oss alla skammens smygvägar och gå öppet till väga' och ett tillfälle givits att deklarera vår ståndpunkt, vilja vi göra det på ett sådant sätt, att ingen enda må vara i okunnighet om vår uppfattning och position.”

— — —
”Jag må villigt erkänna, att då Gud och en församling skänkt mig det förtroendet att vara en församlings predikant och föreståndare, så har jag ansvar inför Gud och människor för vad som förkunnas från den församlingens talarstol. Och så ansvarslöst kan jag icke handla, så att jag tillåter en person uppträda och predika, vars teologiska uppfattning för mig är okänd. Andra må praktisera det, men jag kan icke. Men det är, vad som sker genom våra dagars alliansrörelse. Man suddar ut gränslinjerna och frågar icke efter om personerna äro pånytt-

födda eller ej, blott de ha en religiös tjänst i ett religiöst samfund. Så var det icke i frikyrkorörelsens begynnelse. Det visar oss de olika frikyrkosamfundens historia."

ISOLERING

Lika litet som pionjärerna beblandade sig med grannars ekumeniska arrangemang, lika omöjligt var det för en ekumen att få tillträde till väckelseförsamlingarnas predikstolar. Det var konsekvens i båda riktningarna. Men skälen till isolering och avståndstagande är flera och om möjligt ännu allvarligare, som exempelvis följande visar:

"Vi deltaga icke i alliansmöten, emedan vi tro på hela bibeln, sådan vi äga den i dag. Och vi ha förut visat, att detta gör man icke i våra dagars alliansrörelse, som är en avläggare till ekumeniska rörelsen.

Vi tro ock på de troendes dop i vatten, och gemenskap i bibliska församlingar. Bland dessa, som äro representerade i ekumeniska rörelsen och våra dagars alliansrörelse, äro de flesta av en helt annan uppfattning i dessa frågor, än vad vi äro. De flesta erkänna och praktisera spädbarnsdopet, vilket av oss förkastas, emedan detsamma ej har något som helst stöd i Nya Testamentets skrifter och är absolut främmande för anden i dessa heliga skrifter.

De av staten erkända kyrkosamfundet ha upprättat sina gränslinjer för församlingsgemenskap, och dessa äro: Stads- och sockengränser. Frikyrkosamfundens gränslinjer varierar allt efter de olika samfundens kyrkobildningar och konstitutioner och äro i de flesta fall främmande för de bibliska gränslinjerna.

Och då vi icke äro villiga att ändra på vår förkunnelse, så passa vi icke i den alliansrörelse, som är en avläggare till den starkt katolskt färgade ekumeniska rörelsen."

Slutvinjetten i denna totala uppgörelse med ekumeniken har denna lydelse:

"Vi taga även avstånd från alla mänskliga organisationer och organisationssträvanden inom lokalförsamlingen och lokalförsamlingarna emellan. Och då man i våra dagar har ännu flera organisationer inom de kyrkosamfund, som representeras i ekumeniska rörelsen, än vad man förut haft, är det vår absoluta plikt att opponera oss mot denna rörelse och varna för densamma."

KÖLINGARED 1919

Det är möjligt att pingstfolkets andra stormönstring i Kölingared 1919 haft en speciell betydelse för dess ställning till samsamfundorganisationerna. Då gjordes nämligen ett uttalande som signerades av ett hundratal predikanter och evangelister och publicerades i Evangelii Härold. Här några brottstycken:

"Samfundssystemet såsom sådant anse vi härstamma från de bibelstridiga världskyrkorna, och att de sakna varje stöd i Nya Testamentets heliga skrifter, som för oss

forts. sid. 18

Nationen Israel hade ingen glädje av den samhällsfrånvände undergöraren från Nasaret, skriver Stina Fridolfsson i denna realistiska beskrivning av Jesus.

Han var inte mannen som passade in i den traditionella messiasbilden och måste därför snabbt röjas ur vägen.

Han kom från NASARET

Den tid Jesus gjorde sitt inträde i världen, var fylld av förtryck och nöd. Romarväldet hade lagt även Israel under sina domäner. Och ynglingarna i Israel fostrades till att vänta på Messias — den som enligt Skrifterna skulle komma och frälsa sitt folk. Partierna i nationen hade olika tolkning av skrifterna. Det var fariséer, saduceer, zeloter m fl som, trots inbördes olikheter alla väntade på Messias. Och de hade var sin uppfattning om hur han skulle uppträda, när han kom.

Efter profeten Malaki, var en tid av 400 års tystnad, när det gällde Gudsuppenbarelser i Israel. Profetsyner nådde inte fram. Det fanns bara en och annan som levde i andens värld. Och en dag förnam profetissan Hanna i templet, och gamle Simon, att nu var Guds tid inne. Messias var kommen i världen. På Andens tillskyndelse gick de ivrigt fram i templet, och prisade Gud och profeterade över det lilla barnet, som var omskrivet på ett så märkligt sätt, och slutligen föddes i ett djurstall.

I snickarlära

Jesus växte upp. Han blev allt starkare; och uppfylldes av vishet. Guds nåd var över honom, berättar Bibeln. Hela ungdomstiden bestod hans uppgift i att vara underdånig i hemmet. Han bodde i den föraktade staden Nasaret. Han fick gå i snickarlära, och blev timmerman. Många gånger fick Jesus säkert känna på hur här-

skarmakten i landet godtyckligt hanterade folket. Ja, hade det inte varit för att skattepålagor skulle läggas tyngre på folket, hade inte Josef och Maria behövt färdas den långa vägen till Betlehem för att skattskrivs, och Jesus hade kommit till världen på ett prydligare sätt.

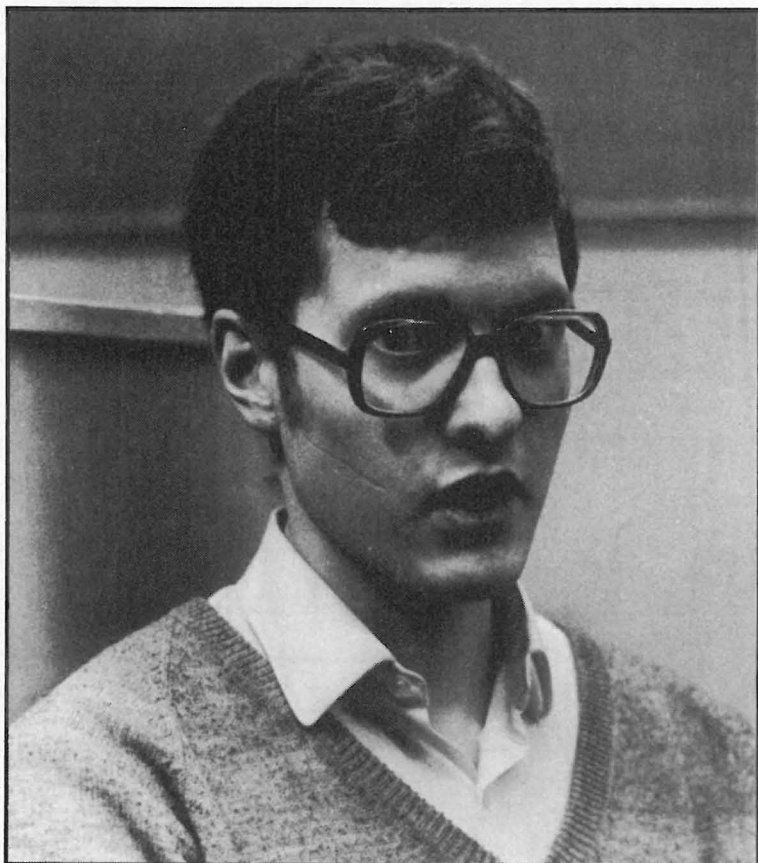
Ynglingen Jesus hörde säkert anhöriga, vänner och kamrater diskutera om hur man skulle frigöra sig från det politiska förtrycket. Och förhoppningarna man ställde på den Messias man bad om, och förbidade.

I Nasaret fanns säkert också många sjuka, fattiga och lidande människor. Det är ju märkligt att Jesus höll sig stilla i trettio år, innan han började reagera. Men i Israel var det inte brukligt att en man under trettio år trädde upp som lärare och ledare. Och Jesus, gudasonen, hade gått in under mänskliga villkor.

Så inledde Jesus sin verksamhetsperiod genom att låta döpa sig av Johannes. Det var invigningen. Därefter började han göra under och tecken. Han gjorde vatten till vin. Han botade sjuka, ja, rent av uppväckte döda. Han mättade skaror av människor med en liten pojkmatsock. Och han predikade.

Genom de under Jesus gjorde, visade han sig äga oerhörda maktresurser. Kom i dag en man som kunde göra mat åt de hungrande folkmassorna i världen, skulle han snabbt tillvälla sig makt över alla na-

forts. sid 16

Lars Nilsson:

Jag blev härligt frälst

Jag visste inte riktigt hur det gick till att bli frälst, så jag ansträngde mig väldigt mycket. Men Jesus såg i alla fall till mitt hjärtas längtan och mötte mig, berättar Lars Nilsson i ett vittnesbörd till Midnattsropet.

Jag har aldrig varit narkoman, men jag blev frälst ändå. Jesus tar emot vanliga människor också, tack och lov! Det är ingen merit vare sig det ena eller det andra. Det var av nåd jag blev frälst, tack och lov!

Mitt liv hade blivit tomt och rätt så tråkigt. Därför måste jag fylla det med något. Det blev Pingstkyrkan av 10 olika alternativ jag ställt upp. Kvällen efter detta beslut gick jag till Korskyrkan men den var stängd. Dagen därpå gick jag till Baptistkyrkan. Det var ett jättetråkigt möte och pastorn verkade inte intresserad av mig så jag gick därifrån. Dagen därpå hittade jag äntligen till Pingstkyrkan. Där var det konferens med Georg Gustafsson.

En pris snus

Jag blev gripen av atmosfären och budskapet. Efter mötet frågade en flicka om jag ville bli frälst. Här gällde det ett beslut! Jag övervann mig själv och sa ja. Jag kände mig väldigt tacksam för hennes fråga, för hon fick mig därvid att ta ståndpunkt. Hon sa också till mig att Jesus verkligen lever. Att det är sant. Detta lilla vittnesbörd hjälpte mig väldigt. På vägen ut ur kyrkan lade jag in en pris snus för att inte verka så påverkad.

Konferensen fortsatte och på tredje mötet tänkte jag att det var dags att böja sig. Jag var väldigt blyg, så jag väntade tills alla hade gått ut ur lokalen och det var bara pastorn och några till kvar. Han blev väldigt glad. Vi böjde knä tillsammans. Medan vi bad kom det förstärkning av fler bröder som bad för mig.

Jag visste inte riktigt hur det gick till att bli frälst, så jag ansträngde mig väldigt mycket. Men Jesus såg i alla fall till mitt hjärtas längtan och mötte mig.

Frid i min varelse

Det var första gången som jag grät. Tack och lov! Men det kom inga tårar. Jag hade under flera års tid haft en längtan att få gråta

ut min smärta. Vid Jesu fötter fick jag lätta min syndabörda.

Kvällen därpå var det möte igen och då fick jag verkligen gråta ut min nöd. Jag grät därför att jag tvivlade på att Jesus levde. Det hade varit min största synd att jag tvivlade på Jesus. (Läs Joh. 16:9) Efteråt kände jag en frid i min varelse. Jesus hade lyft av min börda. Jag hade blivit född på nytt.

Därpå följde en intensiv kamp mot ondskans andemakter. Jag låg vaken på natten och kunde inte sova. Den första veckan var väldigt arbetsam. Men därefter fick jag mer vila i Gud. Han närde mig med sitt dyra ord.

Den kvällen jag blev frälst gick jag genast hem och började läsa Bibelns första kapitel: skapelseberättelsen. Jag hade länge närt en önskan att få läsa Bibeln, men något hade hindrat mig. Nu äntligen fick jag läsa den. Och vad intressant och levande den var! Jag började vid första kapitlet och hade efter några månader hunnit igenom hela Bibeln.

Vittnade för klasskompisar

Jag gick på en ettårig konstskola när jag blev frälst. Hade tre månader kvar. Jag visste inte om det fanns någon annan där som trodde på Jesus. Men första dagen jag som nyfrälst kom in i skolsalen såg jag en två meter hög oljemålning av Jesus på korset. Det

var min bästa vän Bosse som hade gjort den. Kanske det var Andens förunderliga ledning.

De första jag vittnade för när jag hade blivit frälst var mina föräldrar. Guds kärlek tvingade mig att vittna för dem. Sedan vittnade jag för mina klasskompisar. Det var en väldig glädje att få dela med sig av det man fått från Jesus.

Nu har jag varit frälst i snart fyra år och jag är inte bara bevarad utan har också växt till och upplevt mer av Jesus för varje dag. Ära vare Jesus!

Mitt Andedöp var inte alls sensationellt.

Vi kanske väntar oss att när vi blir Andedöpta ska det komma en våldsam kraft över oss. Det finns säkert de som upplever det så. Men det gjorde inte jag.

Bad, tackade och kämpade

Jag gjorde upp en mall för hur andedöpet skulle komma över mig. Jag tänkte att det skulle vara något sensationellt; att Guds ande skulle komma över mig som ett blixtnedslag, ungefär. Jag bad och kämpade i ett och ett halvt års tid. Jag tackade också. En broder sa åt mig att om jag tackade Jesus 130 gånger för att han döpt mig i Anden så skulle jag bli andedöpt. Men det gick inte för mig.

Jag hade en väldig längtan efter Andens dop. Jag förstod att det var nödvändigt likasom vattendöpet. Jag bad och tackade och kämpade. Jag försökte stundom suggera mig och exaltera mina känslor för att på så sätt bli andedöpt. Men det misslyckades.

... bara ett försök

En dag var jag ute på landet ensam under en lunchrast. (Jag pryade på en bondgård då.) Jag tänkte att jag skulle pröva att tala i tungor. Det skulle bara bli ett försök. Det skulle inte vara på riktigt, så att säga. Jag tänkte bara leka lite grann.

Jag började tala i tungor. Det var trevligt, tyckte jag. Till min stora förvåning kände jag mig uppbyggd. Men, det här var ju bara på låtsas, tänkte jag. Jag är nog inte riktigt andedöpt.

Några dagar gick och Guds Ande talade till mitt hjärta. Det var så konstigt att jag kände mig uppbyggd när jag talade i tungor. Jag tänkte på ordet som står i Bibeln, att den som talar i tungomål, han uppbygger sig själv. Men detta stämmer ju med mig! tänkte jag. Då försöker jag igen. Så jag började tala i tungor. Och jag kände mig uppbyggd. Jag fortsatte och höll på hela dagen. Halleluja! Jag har blivit andedöpt efter 1,5 års kamp, ropade jag. Det var en lättnad, minst sagt. Det var inte så komplicerat att bli andedöpt som jag trott. Nu talar jag i tungor varje dag och undfår kraft ifrån Herren genom hans mäktige Ande. ■

Utanför riksmötet

Av Ulla Näsholm

Varför var vi egentligen i Jönköping under FKR-mötet -76? Den frågan har man väl kanske anledning att ställa sig, särskilt som det i föregående nummer av tidningen Midnattsropet har stått en del om detta möte och då framför allt vår syn på det.

Det var ju det största kristna riksmötet vi haft här i Sverige som där gick av stapeln och vi ville ju gärna informera oss om vad som händer där. Hur man tog upp olika frågor och behandlade dem. I historien hade jag läst om hur samfunden, och då inte bara pingströrelsen, var emot en sådan tanke som ekumenik. Till och med termen kristna riksmöten nämndes i varnande ordalag. Det där var ju inte för så där väldigt länge sedan heller.

Alltnog, där var vi nu i Jönköping. Intrycken var blandade måste jag säga. För min personliga del, var det även lite känsligt, eftersom jag för några år sedan verkade som sk "provevangelist" just i Småland.

Det kunde inte hjälpas att tankarna gick bakåt i tiden. Efter att ha upplevt ett revolutionerande möte med Jesus släppte jag allt, både beträffande yrkesplaner och familjebildning och åkte ut för att tjäna Jesus och hamnade då första året i Småland. Inte visste jag så mycket, jag hade ju bara varit frälst en kort tid. Detta var väl någon gång under Maranataväckelsens första tid i vårt land, fast jag då inte hade hört ett ord om denna "nya sekt". Och givetvis inte heller visste vad den senare skulle komma att betyda för mig.

Liksom på avstånd

Nu stod jag där i Jönköping och betraktade allt liksom på avstånd. Den mest dominerande känslan var faktiskt sorg. Vemod och smärta. Och jag kunde inte frigöra mig från att jag hade del i ansvaret. Skuld för de många människor som jag tyckte hade blivit lurade.

På en utställning under FKR-76 talade man om Hubmayer som blivit torterad och dödad för sin tro. Om F.O. Nilsson som landsförvisades när han förkunnade en "främmande lära", genom att visa vad Bibeln säger om en så viktig sak som dopet. Det kunde nämnas flera, och alla är nog överens om att det var väsentliga ting som

fördes fram av dessa pionjärer... Och nu då? Varför blev *de* martyrer? Betyder inte sanningarna de förde fram någonting längre? Det kunde inte hjälpas att jag funderade över detta.

Utanför riksmötet stod vi alltså med tidningen Midnattsropet. Mötte många människor och många olika reaktioner. Flertalet av människorna vi mötte, var osäkra, tvivlande och undrande. Man var det för att man i regel saknade KUNSKAP. Kunskap i Guds eget ord. Men inte bara kunskap, utan också TRO. Tro på att Gud kunde göra något. Att hans eget ord var grunden, att det inte behövdes någon ytterligare för att församlingen skulle kunna fungera. Den församling som Jesus kallat *ut ur världen* och som han snart kommer för att hämta.

Paradiset underifrån

Det talades ett politiskt språk på ELMIA som jag inte kände igen. Det var ett språk som hörde mera hemma i världen, tyckte jag. Man talade om demokrati i församlingen, hur man skulle få mer inflytande i samhället och om det paradiset som man själv skulle skapa. Paradiset underifrån kallade man det.

Naturligtvis talade man också om Jesus. Men det var inte den Jesus som jag hade mött. Jag kände inte igen honom. Inte som han som sade: "Mig är given all makt i himmelen och på jorden..." Han som nu sitter på Faderns högra sida i härligheten. Han om vilken det sades: "Du har *älskat* rättfärdighet och *hatat* orättfärdighet, därför har din Gud smort dig med glädjens olja, mer än dina medbröder..."

Den Jesus jag har lärt känna, finns utanför lägret. Utanför alla politiska och religiösa sammanhang. Där, utanför lägret, skall vi kunna tala om att det finns en annan väg än den man försökte dra upp i Jönköping. Det finns en trons väg, en väg som är framkomlig, därför att Herren Jesus själv har banat den för sin egen församling.

Vi har ansvar för att människor får höra detta, vi måste visa på att det trots allt finns en väg som leder HEM. Hem till det nya Jerusalem och inte mot Rom eller Babylon. *Maranata — Jesus kommer!*

Och profetsyner orkade icke fram

prästerna i Israel representerade
kontinuiteten, profeterna rörelsen
Nasiren det helt utomordentliga

Predikan av Arne Imsen del II

Nasiren lever i en exklusiv situation med ett exklusivt budskap. Han försöker inte popularisera sig genom att anamma det gängse, människornas stil, deras ord, deras former. Nasiren är ingen sällskapsmänniska som man kan placera in i ett sammanhang. Han är ett problem, även för sig själv, ty ingen normal bär de himmelska krafterna i sitt bröst utan att bli avvikande och besynnerlig.

I sanning lever vi i en exklusiv situation. Vi behöver exklusiva redskap med en exklusiv utrustning. Det gäller att inte börja söka exklusiviteter på andra ställen än där de finns, eller skapa exklusiviteter på annat sätt än det Herren har sagt. Ty i första hand handlar det inte om metoden, det handlar om redskapet. Inte åtgärderna, utan budbäraren.

Det ställdes en fråga i Jesaja bok: "Vem

vill vara min budbärare?" Så har vi läst det, men egentligen står det. "Vem vill vara *mitt budskap*?" Det är en sak att ha budskapet; en annan sak att vara budskapet. Och där ligger skillnaden. Det är ett att ha hört budskapet; ett annat att förkroppsliga det.

Mitt i den våldsamma, märkliga uppenbarelse som blottställer vårt läge på ett så hänsynslöst sätt, finns en oerhörd kärlek. Det är inte en fiende som förmanar och tuktar oss; det är vår Fader som gör det av kärlek. Han vill vinna sina avsikter i våra liv. Det är Fadern som talar till sin son. Tänk, han betraktar fortfarande också den avfälliga församlingen som sin egendom, och han vill ha den tillbaka till sitt fadershjärta, för att uppenbara sina hemligheter.

Gud nöjer sig inte med att få oss till sin himmel; han vill ha oss i sin tjänst. Inte på ett vanligt, alldagligt, traditionellt sätt med andra tider och förhållanden. Han vill göra något speciellt i vars och ens liv.

När man läser om nasiren, blir man förstagen av det rent negativa i budskapet. Detta är egentligen svårt för oss. Skall du hjälpa prästen, profeten och folket, så får du inte vara som profeten, folket eller prästen. Vi

tror vi kan vinna människorna bara vi populariserar oss genom att anamma deras stil, deras ord och deras former. Den moderna synen på evangelisation är ju att försöka tala till alla på deras eget språk, och vara så lika alla andra som möjligt för att komma på samma nivå som dem. I detta sammanhang är det en missuppfattning.

Förlorade friheten

Nasiren är ingen sällskapsmänniska som man kan placera in i sammanhang. Han är också ett fruktansvärt problem för sig själv. Ingen normal bär dessa krafter i sitt bröst utan att bli avvikande och besynnerlig. Nasiren passar inte in i något normalt livsmönster. Han lever i en exklusiv situation med ett exklusivt budskap. Allt är upp och nervänt, annorlunda och onormalt. Därför verkar det som om Gud tillåter allt att demonstreras inför människorna, för att visa också i redskapet hur onormalt allting är.

Simson förleddes. Han förlorade friheten, kraften, synen. Han fördes bort till allmänt

åtlöje för sina fiender. Håret hade gått förlorat. Där satt han, tills han hämtades för att dra filistéernas kvarnar. De placerade honom framför kvarnarna, och där gick han som deras häst och slav.

Det är bilden av församlingen som har spänts framför världens kvarnar. Idealismens, materialismens, politikens kvarnar. Och de drar för att tillfredsställa sina herrar. De drar, kämpar och brottas. De drar kvarnarna i en evig cirkelgång. De skall förbättra världen genom att tjäna världen; genom att vara solidariska med den.

Men Simson bad om upprättelse. Gud svarade. Håret växte ut. Kännetecknen kom tillbaka. Och i sin död — inte i sitt fall, men i sin död — besegrade han flera än under sitt liv. Han gick ur tiden som segerhjärte.

Efter sig lämnade han portarna och tornen. Han hade ryckt upp dem. De låg kvar i ruiner, med fienderna nergjorda. Det är Guds väg. Fallet är förödmjukande, men Gud stannar icke där. Han fortsätter, bara han får komma till. Så reser han upp sina redskap, och när de kommer igen, är de värre än förut. Slutstriden blir den totala segern, och i triumf går de ut ur tiden.

När de kommer till uppenbarelsetältet och har utfört uppdraget och fullbordat tjänsten, då klipps håret av. Då är det slut på det som var ett styckverk. Vid uppenbarelsetältet får nasiren vin.

Det ovanliga hos nasiren visar sig också däri, att nasiren också kunde vara en kvinna. Gud kan inte hur länge som helst vänta på männen. Först försökte han tala genom prästerna. Det vore det normala. Han nådde inte vägen genom dem. Så kom profeterna. Inte heller det gick. Då försökte Gud genom andra män som kunde bli nasirer, och det gick inte heller. Då fick han ta ut kvinnor. Enligt Guds ordning, har vi olika uppgifter. Men när allt är upp och nervänt, så får han ta den som ställer sig till hans förfogande.

Också en kvinna

Gud begynte om igen. Han begynte vid altaret. Där fanns blodet, där fanns elden. Blodet som renade honom från skuld, elden som brände upp allt det gamla. Så var han åter invigd.

Det finns ett reningsmedel och en förnyelse för nasirer. För den som är avskild, men förlorat kraften genom sammanblandning, uppblandning. För den som förlorat visionen och makten finns det ett förnyelsens reningsmedel.

Den avskilde, isolerade, obegriplige, obräknelige varelse som inte kunde placeras in i något sammanhang, utan kom nästan chockerande; närsomhelst, varsomhelst, hursomhelst med sitt fruktansvärda bud-

skap, manifesterades många gånger på ett kusligt sätt. Det var denne Herrens tjänare som folket frestade. De frestade honom med vin och starka drycker. Det var de fromma bland folket som kände sig hotade av hans närvaro, och ville försöka få honom över på sin sida, eller neutralisera honom. I Amos 2:11—12 står: *"Och jag uppväckte somliga bland edra söner till profeter, och somliga bland edra unga män till nasirer. Är det icke så, I Israels barn, säger Herren. Men I gäven nasirerna vin att dricka, och profeterna bjöden I: 'Profeteren icke.'"*

Med smickrande ord

Det är inte så många Herrens tjänare som har gått under i motgång och motstånd, men många har övervunnits av medgången. Och hedningarna har ingalunda förstört så många Herrens tjänare, som Guds folk har gjort. De såg Guds krafter i en man eller en kvinna. Efter en viss tid var den mannen eller kvinnan Gud. Så kom kultens skökovin, som man bjöd på ur sin smutsiga källare, men det smakade gott och var berusande. För en trött profet och en ensam nasir känns det när man kommer med smickrande ord. Man är mottaglig när man är trött.

Profeten som hade fått Guds budskap att han skulle gå igenom staden, men icke stanna där, och icke gå samma väg tillbaka, orkade med både konungens motstånd och hans smicker. Men när han hade gått ut ur staden, och satt utanför ensam och funderade, var han plågad. Det är en sak att vara på platsen och se Guds manifestationer, men att sedan sitta utanför och vara överlämnad åt sig själv är svårare. Då kom en fallen profet och åberopade änglauppenbarelse.

Vem vill inte lyssna på änglar, när man är en Guds profet och nasir? Och kanske själv är för trött till att ta emot någon uppenbarelse. Profeten föll, och lät sig ledas tillbaka. Han blev liggande i sin förförars grav.

När man fått nasiren att bli folk- och festtalare; en sällskapsmänniska, som man kan ha litet kurtis med, som Delila med Simson, då har man vunnit nasiren. Han förlorade kraften, och det var vad man ville. Ty då kunde allt igen återgå till trygg, normal, stabil ordning. Och Gud är borta.

Den som skall bli ett redskap för Gud, får räkna med att gå rakt motsatt väg. Det första man får veta om nasiren, är att han skall avhålla sig från vin och starka drycker. Det är ett helt regelsystem som talar om vad han inte skall göra. Så upptäcker man, att ingenting av det här är i sig självt illegalt. Allt det nasiren skulle avhålla sig ifrån, det njöt människorna av utan att det betraktades som något fel, omoraliskt eller synd.

De farliga tingen för Herrens redskap är inte de otillåtna, utan de tillåtna tingen. Det

är det tillåtna som blir de härfina banden. Det tillåtna — det som ingen dömer ut. Sådant som människor vanligtvis betraktar som nödvändiga för sin existens. Detta, säger Skriften, måste ett redskap avhålla sig ifrån. Inte bara druvor i pressad form, alltså vin, utan till och med druvor på kartstadiet skulle han ta avstånd ifrån. Nasiren fick inte ha befattning med druvor i något stadium, om han skulle förverkliga Guds vilja.

Vi har lärt oss ta avstånd från det onda i dess mogna former, men så glömmar vi att det finns ett oskyldigt stadium, då vi öppnar oss för det och bejakar det. Så börjar vi, bildligt talat, med karten, och så småningom mognar det fram. Mognad, pressning, saft, vin, berusning.

Kanske vi tar avstånd från vissa yttre grova avarter av materialism. Vi är inte frälsta med det, om vi skall bli Guds redskap. Det vi betraktar som helt oskyldigt, har i sig en kraft som utvecklas. Hela vårt inre protesterar mot etablissemangen på många områden. Det organiserade, institutionaliserade gudstjänstlivet har vi tagit avstånd ifrån. Men hur är det med de små, oskyldiga tingena? Vi klarar oss som erkända kristna utan att ta detta allvarligt, men blir aldrig Guds nasir.

Den som inte vill gå in i detta, skall sluta klaga. I det ögonblick du nöjer dig med att klaga och inte går ett steg längre, är de andras synd din synd. Och du är solidariskt ansvarig.

Förnyelse är hemligheten

Nasiren var vigd åt sin uppgift för den tid som han själv hade bestämt. Den som skall gå in i en uppgift på dessa villkor frivilligt, måste ha en kärlek som övervinner alla offer och motstånd. Det går aldrig annars. Nasiren hade sina speciella direktiv. Han fick inte komma i närheten av de döda.

Avståndstagandet från dödsmakterna var nödvändigt för den som Herren skulle använda. Han var avskild för sin uppgift. Och om han kom i kontakt med en död, besmittades av döden och förorenades, då kunde han inte bara fortsätta som om ingenting hade hänt; åberopa kännetecknet som han hade på sitt huvud. Då var det bara att raka av det. Och håret som var kännetecknet, satte han inte i ram på väggen och beundrade som en relik, för att påminna om flydda tider då Gud uppenbarade sig. Han fick rena sig med ett offer, och så fick håret växa ut igen.

Rening och förnyelse är hemligheten till framgång. Till och med en nasir, så speciellt uttagen, behövde rening. Det fanns ett offer för prästen, och ett för profeten, men också

forts. sid. 16

EKOT FRÅN NICAEA

FKR var Peter Ögrens första erfarenhet av ekumenik på närmare håll. Men väl bevandrad i kyrkohistorien tyckte han sig känna igen ett och annat från bl. a. det epokbildande mötet i Nicaea. Vi bad honom därför sammanfatta sina intryck för MR. Peter är en ung, nyomvänd man som för närvarande förbereder sig för en insats på missionsfältet men är även aktiv i församlingsarbetet inte minst bland invandrarna på Gamla Bro.

Fria Kristna Riksmötet är inget rådslag av typ Nicaea eller Trident är man ivrig att framhålla både från ledningen och från de medverkande delegaterna. Mötesbesökarna talar bara om gemenskap och upplevelserna. Topparna kallar det med tillfredsställelse för upplevelseekumenik.

"Äntligen kan vi hålla möten och ha gemenskap utan teologiska stridsfrågor hindrar oss!" "Här skapas inte teologi, det har vi befriats från, Gud ske lov!" "Äntligen möts vi och förenas utan att ta upp teologi!"

Men den nyfikne och kritiske iakttagaren står undrande och frågar sig om det verkligen är sant det. Vad är det som skiljer det här från historiens rådslagsmöten då trosartiklarna har hamrats ut. Här samlas hela Sveriges frikyrkoelit av pastorer och representanter, särskilt utvalda efter ett mönster som en kommitté beslutat. Till mötet inbjuds statsråd, professorer, författare, aktionsgrupper, teologer, redaktörer etc, ja snart sagt hela landets religiösa och kulturella elit. För att nå fram till enhet i Anden? För att uppleva andlig gemenskap? För att utbyta erfarenheter? Man frågar sig om det verkligen kan vara sant att det inte är ett Nicaea 1976. Vad

är det som skiljer sig? Vadan denna rädsla för att mötet skall vara ett teologiskt beslutande rådslag, eller rättare sagt rädsla för att låta det framgå att det verkligen är teologi och trosartiklar som hamras ut. Trosartiklar inslagna i den andliga upplevelseekumenikens pråliga omslagspapper och ombundet med det politiskt medmänskliga ansvarets snören.

Nicaeamötet tvingades fram genom en mängd villoläror som spreds mycket tidigt under den kristna församlingens tid i historien. Man bestämde sig för att slå fast vissa trosartiklar på papperet och så ha ett rättessnöre för vad som skulle vara sund kristen lära och tro.

Det katolska mötet i Trent tvingades fram av reformationen. De katolska biskoparna kände sig hotade under reformationens väckelsetider då allt fler människor fick ta del av Guds ord och kom till insikt om skökirkans fruktansvärda villfarelser. Så samlades man till ett möte och arbetade fram en teologi som dementerade och förbannade reformationsteologien som villolära.

"Befrielsemöte" — från armod och fattigdom

I Fria kristna riksmötet samlas man inte av någon av dessa anledningar. Den nya moralen som har sina rötter i en ateistisk och gudlös filosofi gör att man inte kan samlas för att skapa teologi, för att enas om trosartiklar eller deklarerar en klar och absolut sund lära. Man avskyr teologi i urkristen bemärkelse och förkastar varje öppet försök att stå för sanningen som kärlekslöst och splittrande.

Grundorsaken till mötet är att man vill säkerställa det ekonomiska och politiska förhållandet till samhällets byråkratiska statsapparat, populärt kallad staten. Den rika,

● År 325 samlade kejsar Konstantin I lärostrid rörande Kristi enhet med till detta första ekumeniska möte. En del svårt lemlästade efter förföljelser. Konstantin var själv närvarande om försoning och frid. Historien för slem i Antiochia och Konstantinopel. Nicaeamötet följdes sedan av flera andra ekumeniska möten 451

välmående, medvetna överflöds kristenheten i välfärds-Sverige samlas för att säkerställa tryggheten och oberoendet både på det ekonomiska och religiösa planet som nu inte längre är två utan ett. Ekonomiskt oberoende, fria från armod och fattigdom så att vi slipper bedja om dagligt bröd eller ens välsignelse (det räcker så bra ändå). Religiöst oberoende av Gud genom upprättandet av organisationer som är så vattentäta och effektiva att vi inte behöver Guds hjälp.

På riksmötet blir ekonomin och politiken de tunga punkterna, de allvarliga punkterna där experterna, statsråden och frikyrkoleaderna målmedvetet för fram ett program för att styra frikyrkan vidare på den väg man slagit in på. Man hävdar med bestämdhet att det *inte* är några stora beslut som skall fattas och lyckas så bedra de många som bara ser det yttre och som inte orkar lyssna sig igenom experternas ordrikedom i rådslagsmötena. Den "andliga", "folkliga" och öppna konferensformen blir en täckmantel för ett öppet maktspel.

Fruktbärande diplomati

Folkliga diplomater av typ Hörnhed lyckas

ets biskopar för att bringa enighet i en
rn.

caea i Mindre Asien kom 318 biskopar.
r från tidigare kejsare.

lade till den eniga församlingen skaran
att de "främsta" biskoparna från Jeru-
s all tänkbar ära och uppmärksamhet.
l. a. "Rövaresynoden i Efesus" år 499
cedon.

LOA

med konststycket att ge ett politiskt-ekonomiskt-teologiskt rådslut av lika stor betydelse som Nicaea och andra rådslut ett sken av att vara "andlig" tillväxt och utveckling mot enhet. En ny slags utveckling där man inte behöver ta ställning för eller emot för att komma fram till beslut, utan fritt från dogmatik och domar skall glida in i fullkomlig enhet. Skenet bedrar ty i verkligheten är det ju så att de verkligt tunga och avgörande besluten fattas just i samband med rådslutet.

Ingen skall inbilla sig att regeringen låter nöja sig med sådant "andligt" svammel som teolitiker av typ Hörnhed presterar inför de kristna. Där kräver man sannerligen dogmatik och raka linjer. Nej, här är det, trots att man säger motsatsen, frågan om ett uträknat dogmatiskt, politiskt och teologiskt maktspel som får verkliga praktiska konsekvenser för församlingarna, för hela nationen, hela världen, ja för evigheten.

Genom det starka och effektiva genomdrivandet av dessa planer formas en *ny teologi*. Det är inte bara NÖDVÄNDIGT att göra så för att ha en grund för sitt nuvarande och fortsatta handlande. I själva utvecklan-

forts. sid. 18

Pingstdelegater på FKR

Delar allt utom nattvardsbord

Text: Stina Fridolfsson

Vi återkom till Allan Näslundh efter mötet. Han var den som gick till storms mot resolutionen från sektion 11, vilken handlade om ekumenik på lokala planet. Vi frågade varför han protesterat.

— Attsatserna ingrep i de lokala församlingarnas integritet.

Vad anser du i övrigt om mötet?

— Man måste få litet perspektiv innan man kan svara på en sådan fråga. Men det är ju alltid intressant och värdefullt med personkontakter. Det är en risk i såna här konferenser där så många ämnen behandlas. Det skulle behövas mera tid till plenarsamtal. Jag är personligen mycket negativ till resolutionsarbete. Jag föredrar något i stil med Nyhemsveckan, där man genom bibelstudium och andliga samtal söker sig fram till lösningar.

Vad tycker du om de övriga inslagen — Öppet hus, föredragen?

— Jag hann aldrig delta i något Öppet hus. Det var värdefullt att höra statsrådet Gustafsson. Det var mycket informativt. För övrigt tycker jag att partipolitik inte hör hemma på ett frikyrkomöte. Zackrisson är en mycket duktig talare. Vi som pingstfolk har delvis inte samma syn på kulturdebatten. Han måste ju tänka på hela den profana kulturen också.

Vad tror du detta möte betyder för framtiden?

— Det är svårt att på rak arm säga hur framtiden kommer att te sig. Det beror på uppläggningsen av kommande möten.

Är det FS som svarat för din resa till och vistelse på FKR?

— Den frågan ligger inte i nivå med andra frågor. Det är vars och ens privatsak hur han tagit sig dit.

Är det inte i ekumeniskt samarbete angeläget att veta hur man ekonomiskt bär det hela?

Men Näslundh tyckte att denna fråga absolut inte hade med saken att göra. Så vi tog nästa fråga:

Har du läst sista Midnattsropet? Och vad tycker du om den?

— Jag förstår inte er motivering att dra

fram historien så där. Förändringar i tider och stunder, och samhällsförändringar går ej att bortse ifrån. Evangeliet har vi ju inte prutat av på.

Är inte PU ett organ som tillkommit just för att man ska kunna ta emot och fördela en viss form av bidrag?

— Jo, men PU är endast ett serviceorgan. Det utövar ingen styrning på församlingarna. Vi lever ju i ett samhälle med givna regler och lagar. Om ni skulle riva Johannelund och bygga nytt, så måste ni först gå till byggnadsnämnden. Det är då inte fråga om styrning från samhällets sida. Det är ett serviceproblem.

S O Svensson och Stig Abrahamsson bröder från närkefältet som placerades i mötets s. k. konservativa läger.

Sven O Svensson hade inga större förväntningar, och kände därför inte heller några större besvikelser efter frikyrkomötet.

— Jag representerade vår församling. Sin betydelse hade detta i att vi kunde säga vår mening, uttala synpunkter och påverka beslutsprocesser.

— Jag hade önskat mer av andlig spon- tanitet och frigörelse. Fast en del var ju mycket bra.

Vad anser du om den kultursyn Zackrisson företräder?

vänd!

— Jag har en helt annan kultursyn än han har. Men det är ju på ett sånt här möte värdefullt att man kan ha mycket skilda åsikter och säga sin mening.

Deltog du i nattvardsfirandet?

— Nej. Jag var ju på FKR representant för pingstförsamlingen i Örebro, och eftersom vi aldrig där ännu öppnat för denna typ av ekumeniska nattvardsgudstjänster, kunde jag inte delta.

Skulle du personligen kunna dela nattvardsbord med exempelvis adventister? Ni har trots allt väldigt skilda uppfattningar i läran.

— Man kan ha en viss gemenskap med adventister också. Men man får tänka sig för innan man gör en sådan sak som delar nattvardsbord med dem.

Du har läst senaste numret av Midnattsropet, där vi drar fram den syn pingstfolket i det förgångna haft på ekumenik. Hur ser du på detta?

— Saker och ting som skett i det gångna, måste man se historiskt. Man får inte låsa fast sig. Lewi Pethrus var ett fint exempel på en man som kunde ändra ståndpunkt när tiderna förändrades. Och att vi är med i ett sånt här möte, betyder inte att vi bestämt oss för att delta även i framtiden.

Är det inte risk att man måste förtiga teologiska tvistefrågor för enhetens skull?

— I vissa ekumeniska sammanhang talar man i dag mycket mer om brännheta, teologiska frågor. Man måste ju *respektera* varandra, än om man inte kan *acceptera* allt hos varandra.

Vad tror du FKR kommer att betyda för framtiden?

— Det är möjligt att det inte kommer att betyda något konkret. Men det värdefulla ligger i att man fått träffas och samtala.

Hur tolkar du begreppen "utanför lägret" och "skökan"?

— Man måste stå utanför organiserad gemenskap — "utanför lägret". Och då gäller det inte bara samfundet. Och vad frågan om skökan beträffar, så kan jag ha god gemenskap med andedöpta katoliker. Skökan är falsk religiositet. Det har inte att göra med speciella kyrkor och samfund. Det gäller alla system.

Att delta i Fria Kristna Riksmötet, innebär inte att man är med i något läger.

Nu är allt annorlunda

Samuel Edestav menade att det var glädjefullt att träffas på FKR, samtala och definiera positionerna man har till varandra.

— Självt var jag med i sektion nio: "Kristen familjesyn och kristen familjerådgivning". Professor Ewald Löwenstam deltog där, och han var mycket klar.

Vad anser du för övrigt om Frikyrkomötet?

— Inslagen där var i torraste laget. Man hade önskat att talarna sett mera uppbyggelse och direktkontakt med folket. De offentliga mötena gav inte så mycket.

Har du läst vad Midnattsropet skrev inför FKR?

— Ja, en del. Och jag lyssnade vid något tillfälle till piratradion. Som isolerade företeelser var det ju inget att säga om de olika inslagen. Men kommentarerna vinklar fel. Den största förändringen som skett är att man i många kyrkor nu öppnat för pingstens budskap.

Finns ingen risk att budskapet blir utslätat i denna kontakt?

— Än om jag inte kan hålla med en kristen broder i teologiskt avseende på många punkter, så kan jag se hans kamp för mera andlig klarhet, och identifiera mig med den. Man behöver inte pruta av på något. Det starkaste jag kan göra i ekumeniska sammanhang, är att bara vara den jag är.

— Maranata är en anti-rörelse, som bygger på att angripa i stället för att ge. Ni profilerar olika ting på ett negativt sätt, och kritiserar i stället för att tala positivt.

Är detta kanske en barnsjukdom, liksom hos pingströrelsen?

— I pingströrelsen lät man aldrig kritiken få överhanden. Det som gjort pingströrelsen så stark, är att man inte låtit det negativa dominera. Till exempel, pingströrelsens framgång i Brasilien, beror på att missionärerna koncentrerade sig på att predika evangelium, och inte skällde på katolska kyrkan.

Hur tolkar du begreppet "skökan" i Uppenbarelseboken?

— Behovet att betona evangelium är starkare än att tala om skökan. Väldigt mycket av talet om skökan i pingströrelsens första tid var spekulation. Man tolkade utifrån sin situation. Människorna kom ofta från församlingar som stängde för anden. Man var avvisande mot tungotal och profetia. Nu är ju allt annorlunda.

Vad menas då med att "gå utanför lägret"?

— Utanför lägret betyder att gå ut från "världen" och ställa sig på Jesu sida.

Hur ställer du dig till subventionerna från staten till församlingarna?

— Vi tar emot dem, därför att det inte förpliktar till något. Hade det varit styrningseffekter med statsbidragen, hade vi sagt nej.

... och slutligen

Ivar Lundgren, chefredaktör på tidningen Svenska Journalen, ville inte uttala sig i Midnattsropet. Han är illa berörd av den negativa och kritiska tonen i tidningen. Han önskar att vi kunde skriva mer *objektivt*...

Materialet från KFR visar att en statlig utredning givit kristenheten åtminstone en impuls att hålla stormöte: de snåriga relationerna mellan frikyrkorna och kommunala inrättningar måste redas ut.

Frikyrkan å sin sida önskar bättre relationer med staten och man eftersträvar en ställning näst intill den statskyrkan idag intar. Det sa en av toppdeltagarna på ELMIA. Men vad säger frikyrkofolket ute i byggderna om det?

Av Lars Andersson

— Maranata är som ultravänstern, sade en av de yngre krafterna till mig i slutet på riksmötet.

— Du vet dom där grupperna som i sin strävan att uppnå en slags absolut renlighets splittrar och slår ut varandra. De förökar sig genom delning och skapar bara förvirring.

— Det är synd, sade den unge brodern i full uppriktighet, för mycket av det ni säger är korrekt. Och den kritik ni framför finns redan. Kanske inte uttalad med inom oss.

— Ni skulle komma mycket längre — om bara inte...

□ □ □

Några dagar efter FKR läser jag i DN att Palme på en kvinnokongress benat upp problematiken omkring och ironiserat över splittringen ute på vänsterkanten. Palme sa enligt DN-referenten:

— I Sverige brottas kommunisterna med sekternas problem. Medan man i Sydeuropa söker bredda sitt arbete blir i Sverige den ideologiska basen, den teoretiska ramen allt snävare.

ETT POLITISKT MÖTE?

Sektion 11 överlägger om lokalekumeniken i vårt arma land under ledning av P. A. Aglert. Ett politiskt möte? I så fall utan demokrati för var och hur får folket en chans att påverka besluten?

Uttalandet var också det första citatet från toppmötet i Helsingör, där några av Europas socialistledare var samlade till överläggningar. Och diskuterade alltså de politiska sekterna och sekternas problem. För i realpolitiken är sekterismen givetvis ett problem. Hela den politiska processen är beroende av mängd och massa. En idé, hur genialisk och reformerande den än må vara, fortfar att vara en idé så länge den inte vunnit majoritetens stöd i parlamentet. Men inte var väl sekterismen ett problem på ELMIA? Var det i så fall ett politiskt möte? Ja, det är frågor som vi ställt och ställer så här månaden efter FKR-76.

Så värst demokratisk var då inte FKR. Idel toppfunktionärer från svensk frikyrka stötte och blötte frågorna som ställts upp i de 11 sektionerna. Var och när frikyrkofolket får en möjlighet till information eller ännu hellre en chans att påverka besluten, är en öppen fråga. Kanske vi får en friserad rapport till nästa mastodontmöte. V 77 i Västerås.

□ □ □

Men det intressanta är varifrån impul-

serna till FKR kommit. Ett närmare studium av materialet kring sektion 11 visar att påtryckningseffekterna är många och inte alla kan härledas till frikyrkor och allra minst till folket i våra samfund och församlingar.

Sektionen sysslade med det konkreta problemet: Hur skall lokal ekumenik fungera?

Ledare var mötets v ordf Per Arne Aglert och pingstpastorn från Skövde, Hasse Andersson, satt sekreterare.

För att göra rättvisa åt Aglerts alla uppdrag i och med kontakter med näringsliv, stat, kommun, frikyrka och frikyrkans alla sidoorganisationer, krävs en särskild artikel.

Aglerts inledningsanförande på riksmötets första dag upptar större delen av sektionsrapporten. Han delar upp den lokala ekumeniken i flera epoker "Alliansepoeken", en alliansverksamhet utan beslut i församlingarna. Vidare "Verksamhetsrådets epok" med söndagsskoloråd, ungdomsråd, familjerådgivning etc., på ekumenisk bas och slutligen den nu påbörjade

"Samhällsfunktionens epok" där församlingarnas många kontakter med kommunala institutioner belyses. Man hänvisar i sektionsrapporten bl. a. till den statliga utredningen Kommunal demokrati (SOU 1975:41) som "förutsätter att kontakten mellan kommunerna och folkrörelserna skall förstärkas och att vissa samhällsuppgifter skall övertas av folkrörelserna". På detta svarar Sveriges frikyrkoråd att man "tillstyrker en närmare samverkan mellan kommunerna och de fria trossamfundens lokala församlingar". Man pekar också på brister och olikheter i de ekumeniska strukturerna i landets olika kommuner. Frikyrkorådet föreslår vidare att kommunerna själva tar ansvaret för att bilda Samfundens samhällsråd.

Att kommunerna kan komma att önska ett sådant organ är troligt, heter det vidare i sektionsrapporten, eftersom det inte kan vara skäligt att exempelvis tio frikyrkoförsamlingar skall få likvärdig behandling av fastighetsnämnd, skolstyrelse, fritidsnämnd etc om man inte är beredd att underlätta genom ett gemensamt kontaktorgan.

Vi ser alltså att det är en statlig utredning som gett kristenheten åtminstone en impuls att hålla ekumeniskt stormöte.

Sektion 11 överlade om de lokala problem som uppstått mellan frikyrkorna och kommunerna. Men i Aglerts tal inför ett fullsatt ELMIA och en lyssnande kyrkominster underströk talaren hur svårt samfundet har att hävda sig på riksplanet gentemot statens egen kyrka. Han menade — på fullt allvar — att det fanns olikheter inför lagen. Och detta är något av kärnan i FKR, att Frikyrkorna måste få makt att hävda sig, i de kommunala relationerna såväl som i de statliga. Medlet för det målet är som i alla andra världsliga sammanhang, politiskt arbete. Har man detta klart för sig förstår man lättare den ohämmade indignation som bara ordet sekt åstadkommer.

□ □ □

Vårt mål som väckelsefolk är absolut, vår lära absolut och den dag vi ingår i oheliga allianser för att nå en inomvärldslig maktposition har vi upphört att vara kristendom. Hellre två eller tre fundamentalister än tio tusen som kämpar för ett uppblandat evangelium.

Detta är trons enfaldiga ekvation som skorrar så illa i öronen på varje sann politiker.

Under dagarna i Jönköping märktes till sist tendenserna till ett fullständigt nytt evangelium. I samtalen om individens omvändelse, församlingens uppgift och dess förestående uppräckelse, fanns inslag som varje sann kristen med livsnödvändighet måste befria sig ifrån.

Vi återkommer inom kort med artiklar som behandlar både budskapet och de nya budbärarna inom kristenheten.

EFTER JÖNKÖPING

Ekumenerna till vardags

Inför FKR-76 ställdes i Midnattsropet en rad frågor: Är Sveriges frikyrkfolk medvetet om alla ekumeniska organ, som växer fram vid sidan om församlingarna? Vilka beslut fattas där? Vem beslutar för frikyrkofolket, och vad innebär besluten?

Genom att även publicera utdrag från artiklar av pingstpionjärerna ur Evangelii Härold och ställa artiklarna mot uttalanden från dagens pingstledare, sökte Midnattsropet spegla hur markant omsvängningarna i fråga om ekumeniken varit för pingströrelsens del. Midnattsropet sökte även besvara frågan vad denna omsvängning inneburit.

Det var alltså den tidningen maranata-ungdomarna ställde upp med och spred bland deltagarna under riksmötet. Reaktionen blev avslöjande.

Replik av Erland Sundström i Dagen

Men kärlekslöshet är också det stora avfallet från den kristna kärlekens bud. Se text på Maranata-rörelsens utveckling till hatorganisation! Arne Imsen spelar allt tydligare en roll som "den falske profeten" och frågan står om munnen på honom, när han piskar upp hatet hos sina vilslna anhängare. Vad skulle det antikristliga hatets organ heta om inte Midnattsropet? Vargen ylar t o m i en illegal radiosändare (illegal = laglös) för att vi inte ska vara i okunnighet om sambandet mellan laglöshet och kärlekslöshet.

Ne tycker det vara...

— Det här är en replik till sista Midnattsropet, förklarade lektorn Erland Sundström, tidigare redaktör för Svensk Veckotidning, för oss.

— Om man gör ett underkännande av det slag Imsen gör, så återställer man det positiva värdet genom att negera underkännandet.

Så tyckte alltså lektorn Erland Sundström att man skulle svara på Midnattsropets frågor.

Djurfeldt:

— Sundströms artikel olycksfall i arbetet

— Det här var ett olycksfall i arbetet, sade chefredaktören för den kristna rikstidningen Dagen, Olof Djurfeldt, apropå Sundströms artikel.

Djurfeldt hade inte läst artikeln innan den infördes i tidningen. Hade han gjort det skulle den förmodligen inte kommit in, trodde han. Djurfeldt skulle i varje fall inte ha formulerat sig på det sättet. Han försäkrade att Dagen inte stod bakom artikeln. Därför ansåg han heller inte att tidningen hade någon som helst anledning att komma med någon ursäkt. Ville Imsen komma med ett gemåle fick han faktiskt vara så god och göra sig det besväret själv.

Är Maranata en hatorganisation?

— Är Maranata en hatorganisation? Är Midnattsropet Antikrists organ? Och är Arne Imsen den falske profeten? Arne Imsen går i svaromål med anledning av Erland Sundströms artikel i Dagen.

Så annonserade Arne Imsen ett möte i Brosalen en vecka efter att artikeln publicerats. Med hänvisning till löftet om att få gå i svaromål mot Sundströms angrepp, begärde man att få annonsen införd i Dagen. Annonsen blev dock stoppad av tidningens ledning.

— När den falske profeten träder fram, kommer han förvisso inte att göra det genom någon piratradio, sade Arne Imsen under mötet.

— När han träder fram, kommer hela etablissemangen med alla dess media att stå helt till hans förfogande.

Förtydligande om Maranata

I kolumnen 19 febr. nämndes utvecklingen inom Maranata-rörelsen så att missförstånd kunde uppstå att det gällde hela rörelsen. Nu uppges det att större delen av rörelsen i själva verket tagit avstånd från den sk Imsen-riktningen, fastän namnet används om båda. Den av Imsen oberoende riktningen har 18-19 församlingar i Sverige, samverkar med ett tiotal församlingar i Norge och en i Finland samt har mission i Spanien och Kenya.

E. S-m.

Dagen förtydligar sig

Erland Sundströms artikel var alltså ett olycksfall i arbetet, enligt chefredaktören. När eftertankens blekhet även gripit Sundström, så att han själv insåg vilket djupt missförstånd som kunnat uppstå, stod Dagens spalter vidöppna för honom för ett allvarligt förtydligande. Därmed var både Sundströms och Dagens ära räddad. Även Maranata hade fått sin millimeterrättvisa tillgodosedd. Rätten och sanningen kunde åter inta högsätet på den kristna rikstidningen. Och svaren på Midnattsropets frågor har naturligtvis blivit ännu mer klargörande.

Sundström markerar

Erland har tillhört tungviktarna inom frikyrkligheten. En tid var han chefredaktör för Svenska Missionsförbundets organ Svensk Veckotidning. Helt nyligen blev han kolumnist i pingstvännernas tidning Dagen. Låt oss se vad han har skrivit genom åren!

Så här skrev han i sina tidiga år 1929 i boken "Ett apostoliskt tidevarv" kapitlet "Maranata".

— Väckelsens historia skall med bitert vemod visa oss, att de andliga ledarna oftast gått i spetsen när det gällt motstånd mot Guds folk. De som varit nöjda med att vara "lagom kristna" och "måttligt gudfruktiga", ha aldrig kunnat förstå den sanna frälsningsfröjden. Därför ha de också stämplat dem, som erfarit denna verklighet, som "överspända svärmare".

Så här skrev Sundström sedan han blivit chefredaktör på Svensk Veckotidning. Då gällde ämnet Maranata och året var 1963.

— Själva mötesformen i Maranata har som grundmönster primitivitet. De ohämmade känslorna, uppejade med suggestiva tillrop och rytmiska övningar, är ju skolexempel på det tillbakaskridande från kulturpräglad beteende till primitiv hämningslöshet, som utmärker massan i socialpsykologisk mening.

— I sin primitivism är Maranata mer besläktat med utomkristna extatiska religionsformer än med kristendomen. Åtminstone somliga inslag i mötena leder tanken till Baalsdyrkarnas våldsamma beteende.

— Om vi har anledning att lära oss något av Maranata, så är det att en objektiv, saklig och grundlig religionsundervisning med full och ärlig insikt om människoandens ofrånkomliga behov måste bli fullt erkänd på alla skol-

stadier och i vårt bildningsliv i stort. En sådan kulturpolitik, kan förebygga Maranata, en ateistisk och nihilistisk kulturpolitik arbetar både Maranata och andra demonier i händerna.

Detta skrev alltså Sundström 1963 i Svensk Veckotidning. I Dagens kolumn 1976 möter vi på nytt den "objektiva, sakliga och grundliga religionsundervisning", som Sundström för 13 år sedan lovordade. Sundströms utveckling från chefredaktör på Svensk Veckotidning till kolumnist på Dagen "perspektivmarkerar" egentligen bara utvecklingen hos — Dagen.

Utdrag från klotterplanket.

Mot Satan och ekumeniken

Ett av de många små Maranata-fragmenten gillade inte Fria Kristna Riksmötet. Det framgår av det här utdraget från mötets "klotterplank", som mest utnyttjades av Maranata-medlemmar. Men trots att de var så fientliga till mötet att de tyckte det var Satan som var verksam, kunde de inte låta bli att leva fyra goddagar vid mötet. Med Arne linsen i spetsen fanns ett tiotal ständigt på plats — lite off side men ändå antecknande och tyst provocerande. De valde att finnas i detta sataniska sammanhang trots att det säkert fanns mer vitala och inte så kostsamma uppgifter för arbete. Första dagen försökte de sälja en antitidning mot mötet i entréhallen. När mötet hade lovsångskvartar ordnade Maranata-gruppen privat-sång vid ingången. Efter sista avslutningsmötet bildade de musikförening och sjöng i Elmhallenens foajé för den utströmmande frikyrkopubliken. 250 meter därifrån strömmade ännu fler människor ut från en ishockeymatch i Rosenlundshallen. Men evangeliet var avdelat för Satans ekumener. Har man dålig självkänsla får man finna den i avgränsningar. Då får man status genom det man angriper fast i anti-mening.

Anders Berntsson har fått hembud

ANDERS BERTSSON, Hälleviksstrand, har fått hembud. — Vännen Anders var en äkta kristen i det ordets bästa bemärkelse. Under många år företog han sina missionsresor runt Bohuslänns kuster. Han var tacksam inför Gud, att han kunde företaga dessa båtresor, där han själv var både "styrman" och "kapten". Under vinterhalvåret blev det cykel el. moped, som blev fort fortskaffningsmedlet, när evangelii ord skulle spridas.

Vännen Anders var också en gästfri och hjälpsam människa. — För sin trofasthet mot hem och familj, blev lönen ringa. Men för sådant sörjde han ej! Den som varit med på hans torg- o. hemmöten, har ett "arv att förvalta" ... I sin lilla stuga samlades det ofta till väckelsemöten — och det var ej heller någon räddhågsman, som lät högtalaren förkunna Jesu lära.

Under sina år, som kranmaskinist, var Anders högt aktad. Patriotiska guldmedaljen, var en eloge. — Men det är en nåd allt i livet, "hörde vid honom ofta säga, när någon försökte prata "världsligt".

Det var stilla frid på Morlanda kyrkogård, när den 85-årige hedersmannen för sista gången hälsades av sina trofasta vänner.

S. LUNDEHÄLL

*O Jesus dig nära jag åstundar vara
din ljuva förening i hjärta och sinn
:/ : Till allt översvinnande seger
jag längtar
att ära dig Jesus i lära och liv: / :*

*O Jesus jag längtar och bojar och banden
som binda mig här du må fria mig från
:/ : Att lovsång och jubel ur frigjorda
anden
må lova och prisa dig Jesus Guds son: / :*

*O härliga löfte som Jesus oss lovat
hans löfte står fast: den som beder han
får.
:/ : Den efter rättfärdighet hungrar och
törstar
han mättad skall bliva, så Jesus har
sagt: / :*

*Nu Jesus är nära i jublande visshet
jag fröjdas i anden, i mitt hjärta han bor
:/ : Jag tillhör nu Jesus hos honom vill
vara
han med blodet mig köpte och satte mig
fri: / :*

*Den Helige Ande i nåd du oss giver
i hjärta utgjuter din kärlek och glöd
:/ : Vi själva blir då intet men stor du då
bliver
Guds rike det invärtes i oss förbliv: / :*

Text: Anders Berntsson
(Melodi som i den norska sången "O hur jag minnes mitt hem och min moder").

Svensk Veckotidning "informerar"

Midnattsropet har nu funnits i 15 år och har under hela tiden sökt förmå de kristna ledarna i vårt land att ta upp de grundläggande frågorna inom svensk frikyrklighet. Då Svensk Veckotidning skulle informera sina läsare om Maranatas aktion på FKR-76, valde man att förmedla ett utdrag från klotterplanket hellre än att låta den tidning, som såldes på området, bli orsak till samtal om de frågor tidningen ville aktualisera, nämligen frikyrkans gudsbild, målsättning och styrning.

Så kan man genom att undanhålla väsentliga fakta styra människors uppfattning i den riktning man finner förenligt med sina avsikter. De frågor som Maranata tagit upp är tydligen så känsliga, att de till varje pris måste tystas, även till pris-set av all hederlighet.

GUSTAF

Han kom
forts. fr. sid. 17

Därför har ock Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn, som är över alla namn, för att i Jesu namn alla knän skola böja sig, deras som äro i himmelen och deras som äro på jorden och deras som äro under jorden, och för att alla tungor skola bekänna, Gud, Fadern, till ära, att Jesus Kristus är Herre," Fil. 2:5—11.

Så skrev aposteln Paulus, när han satt fängslad i Rom för tron på Jesus. Och han gladdes över att aktas värdig lida för det namnets skull.

10-18 JULI — MALMKÖPING -76

väckelsefolkets stora familjefest med Ordet i centrum

Med en ny livsstil
mot ett nytt samhälle

Gör ett kryss i aktuell ruta!

☐ Jag önskar deltaga hela tiden

☐ Jag deltagar följ. datum

☐ Jag färdas i bil

☐ Jag färdas med tåg

☐ Jag önskar privatrum

☐ Jag önskar bo i logement

☐ Jag bor i medfört tält

☐ Jag bor i campingvagn

☐ Jag önskar äta alla måltider

AVSER:

personer

Namn

Adress

Postnr.-postadress

Tel. /

Malmköpingsveckans
kansli,

Box: 344
101 24 STOCKHOLM

Ytterligare upplysningar
08/23 52 30

Och profetsyner

forts. fr. sid. 9

ett för nasiren. Håret brändes upp i elden. Den gamla goda tiden var försvunnen, och räknades inte mer.

Gud har många kvinnor som har varit nasirer, och många kommer att bli det. Gud tar fram dem, många gånger till skam för männen, som borde ha vetat bättre och handlat annorlunda.

Herren frågar inte efter institutioner och regler, när det handlar om liv och död. Inför hotet om evigt fördärv, så griper Gud till de åtgärder som situationen kräver, för att om möjligt frälsa några. Systrar; träd fram i Jesu namn, träd fram i frimodighet! Bröderna borde många gånger skämmas över sitt sätt att förvalta gåvorna Gud har gett.

De som bär Herrens kärlek, står i ansvars-

ställning. Äldstebroder, diakon, vittne, Herrens tjänare; känner du ditt ansvar? Är det syskonen som drar dig, eller är det du som leder dem? Syskon, låt oss överlämna oss åt Herren som aldrig förr! Böja oss ned inför honom. Vi själva avgör i vilken riktning vi skall röra oss — emot, eller bort ifrån centrum. För här handlar det inte om att sitta i samma möten, utan att delta i samma kamp; den kamp som de heliga har för den tro som en gång för alla blivit överlämnad åt oss.

Träd fram, profetera, var frimodiga. Låt Herren använda er! Vänta inte på att Herren skall ta ut andra. Bli nasirer för Herren! Så skall Jerikos murar rämna, staden skall intas, otrons befästningsverk skall läggas under trons herravälde!

Han kom
forts. fr. sid. 5

tioner. Eller, om han kunde bota alla sjukdomar!

Det märkliga är, att Jesus inte utnyttjade sin makt. Vi ser i Bibeln hur de stora folkskarorna som i början följde Jesus, glesnade. Ty Jesus deklarerade klart att hans rike inte var av denna världen. Mäniskorna blev djupt besvikna. Här kom äntligen en man som var full av Guds kraft. En man som skulle passa bra i deras Messiasbild, om han bara förstod att utnyttja sina resurser. Men det var bara en kort period han gjorde under. Om Jesus satsat på att bota sjuka och mätta folket, hade han snart gjort Israel till ett riktigt maktblock, som kunnat resa sig från förtrycket. Israel hade blivit ett nytt Eden. Ja, hela jorden kunde ha befriats från sjukdom, svält och död.

Men Jesus blev i stället allt mer oförskämd mot makthavare och förnäma i Israel. Han kallade dem "huggormars avföda" och "djävulens barn". Och dessutom lade han i dagen en sällsam svaghet. Den väldige undergöraren stod och grät över Jerusalem. Och han höll veklagen över städerna där han i början av sin verksamhetstid gjort så många under. Han stod plötsligt vanmäktig, utan att kunna göra något. Det fanns ingen tro hos människorna att knyta an till.

Sakta men säkert började man med snärjande frågor vakta på Jesus. Så samhällsfrånvänd som han var, måste han vara lätt att komma åt. Han gjorde ju rent anarkistiska och samhällsfarliga uttalanden. Vad menade han egentligen med att uppmana människor sälja allt de ägde, överge far och mor, och följa honom? Och detta tal om att den som finner sitt liv, han skall mista det, medan däremot den som mister sitt liv för hans skull, finner det? En underlig lära, som ju måste medföra passivisering och livsfientlighet. Ja, kanske rent av uppror mot överheten?

Då fanns anklagelsen där. Och allt färre vågade lyssna till galningen från Nasaret. Det var några, som var i så djup nöd att de struntade i om hela världen förbannade dem, bara de kunde få lisa. Det var publikaner, skökor och andra som i många år lidit av synd och sjukdom. Mot dem var Jesus så förunderligt mild, mitt i sitt hårda, dömande tal om templet som en rövarkula, och prästerna som slavdrivare och hycklare.

Nationen Israel hade ingen glädje av en undergörare som använde sina krafter på ett så irriterande sätt. Han kränkte hela

gudstjänstlivet genom att ideligen bota sjuka på sabbaten och föredra sällskap av syndare framför prästerskapet. Slutligen fanns bara de tolv lärjungarna kvar av dem som kallade Jesus Mästare. Och då lyckades man nästla sig in och köpa en till förrädare bland de tolv.

Jesus blev gripen, och lärjungarna flydde. Ensam stod han inför rätta. Han försvarade sig inte. Ensam bar han sitt kors. Han blev korsfäst, med en rövare på vardera sidan. Och en av dem anklagade Jesus medan han sakta dog, en anklagelse som miljontals människor förenar sig med i dag: "Är du Guds Son, så hjälp dig själv och oss!"

Denna anklagelse har hela den etablerade kristenheten gjort till en Guds kallelse. Hån och smäderop från en värld, död i synd och överträdelser, får numera styra gudsfolkets syn på sin kallelse. Visst vill man hjälpa. Och det blir filantropiska stiftelser, hjälpverksamhet på det sociala planet, och partipolitiskt engagemang för att försöka fylla världens förväntningar på vad kristenheten skall uträtta. Åter har Messias blivit en politisk, inomvärldslig frälsare.

Jesus hängde på sitt kors och teg. Han teg och led, stilla och undergivet, tills den andre rövaren upplät sin mun, och i dödsångest och syndanöd kved denna bön: "Jesus, tänk på mig, när du kommer till ditt rike!"

Då var Jesus åter den allsmäktige Guds-sonen: "Sannerligen, sannerligen säger jag dig: I dag skall du vara med mig i paradiset!" Rövaren blev frälst på ögonblicket, och himlen jublade över den allsmäktige frälsarens maktord.

"Varen så till sinnes, som Kristus Jesus var. Han som var till i Guds skepnad, men icke räknade jämlikheten med Gud såsom ett byte, utan utblottade sig själv, i det han antog tjänareskepnad, när han kom i människogestalt. Så befanns han i utvärtes måtto vara såsom en människa och ödmjukade sig och blev lydig intill döden, ja intill döden på korset.

Forts. sid. 15

Brott

forts. fr. sid. 3

grymhet, mot ett i högsta grad omänskligt krigsmaskineri och totalvägra, blir själv ett offer för våldet, döms och straffas.

Lennart dömdes redan tidigt i höstas till fängelse. Han ansåg sig inte ha skäl att frivilligt inställa sig. Dels ville han inte vara lojal med det system han tagit avstånd ifrån, dels tyckte han sig inte kunna lämna arbetet på Gamla Bro och församlingen. Han har alltså fått uppleva den press det innebär för en människa att vara efterlyst av myndigheterna.

Efterlyst för att han vägrar döda . . .

Genom att gå listigt tillväga får man det att heta lydnadsbrott. Den som ödmjukar sig inför Den Högste, älskar hans bud och vill lyda dem i alla stycken, han döms för lydnadsbrott mot mänskliga lagar, på den här punkten.

Kanske måste man i det här fallet också tala om olydnad. Ty i denna fråga handlar det för den kristne om att *lyda Gud mer än människor*. Det är ingen rebelliskhet eller upprorsanda som driver Lennart Nilsson och andra frälsta värnpliktsvägrare. Nej, det är Kristi kärlek som tvingar honom och andra att ta avstånd ifrån våldet i alla dess former och skepnader.

Krigsplacerad

Visst finns det möjligheten att kompromissa och bara vägra vapen. Man kan ändå få bli *krigsplacerad* — men man vill naturligtvis inte vara med där det skjuts och mördas. Man kan få bli sjukvårdare, brandman eller rentav ungdomsledare i någon frikyrka! Allt inom totalförsvarets, det institutionaliserade våldets ram . . .

Men den brinnande kristne genomskäddar denna fromma attityd från den sekulariserade statens och militärernas sida. Han låter inte lura sig. Han vill inte ens befatta sig med detta jättelika, hierarkiskt organiserade krigsmaskineri och ha solidariskt medansvar i den våldsfilosofi och de handlingar som följer i dess spår.

— För mig handlar det helt enkelt om att ta ställning för eller emot, sade Len-

nart Nilsson för någon månad sedan i en intervju med Midnattsropet. Ja, det är precis vad det handlar om. Men somliga vill eller vågar inte att ta ställning, utan väljer en lättare väg.

Men de största välsignelserna får dock den uppleva, som följer Herren Jesus och går den *småla* vägen. Detta gäller naturligtvis alla områden i den kristnes liv. Den som helt överlåter sig åt Gud, han kan också bli använd och brukad av honom.

Men på det konkreta planet måste det finnas något att erbjuda och visa på. Man kan inte bara ta avstånd från något, utan att själv ha funnit något bättre. Frågan blir: Har vi som uppmanar andra ungdomar att helt ta avstånd från våldsapparaten något annat meningsfullt, nyttigt att rekommendera? En livsuppgift väl värd att satsa på?

Tapper soldat

Helt visst. Frälsningen i Jesus Kristus är suverän. Den omspanner livets alla områden. Att vara frälst innebär inte endast att vänta Jesus ifrån himmelen, även om detta är den kristnes underbara tröst och hopp — man får också tjäna den levande Guden!

Och en livsuppgift i Guds rike medför också konsekvenser för hela ens omgivning. För samhälle, individer och fosterland.

Lennart Nilsson är en av de frimodiga ungdomar som i sitt arbete på Gamla Bro säkerligen är med om att utföra den största uppgift man överhuvud kan få: Att vara en Kristi lärjunge med fullmakt att hjälpa, lägga händerna på de sjuka och i Jesu namn hela dem, frige fångna, lösa bundna och — det största av allt — förkunna frälsningen, försoningen, upprättelsen för människan i Kristus Jesus.

Du brinnande kristne, kämpa trons goda kamp! Bli en tapper soldat i Jesu Kristi armé. Tiden härefter är kort, och det är ingalunda för tidigt för oss att ikläda oss Guds vapenrustning, väpna oss med Andens svärd och frimodigt, med livet som insats kasta oss in i striden för att vinna människor för Guds rike!

Jesus kommer snart. Maranata! Låt det bli vårt strids- och segerrop!

VÄCKELSEKRISTEN FRONT

Utkommer var tredje vecka.

Ansvarig utgivare: Arne Imsen.

I redaktionen: Lars O Andersson, Gustaf Jillker, Stina Fridolfsson, Per Arne Imsen.

Prenumerationspriset är: Helår 45:—, Halvår 23:—, Kvartal 12:—, Lösnummer 2:50. Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige.

Tidningen tillämpar "rullande abonnemang". D. v. s. pren. gäller tills uppsägning sker.

Meddelande om adressändring måste göras senast tre veckor innan den skall träda i kraft och kan ske genom skriftligt meddelande till tidningens exp. eller på postens adressförändringsblankett.

Redaktionen tar med tacksamhet emot bidrag, vittnesbörd, rapporter om Guds verk etc.

MIDNATTSROPET
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro: 57 16 20-4

MARANATAFÖRSAMLINGEN
Box 344, 101 24 Stockholm
Tel. 08/23 52 30
Postgiro 44 10 05-6

JOHANNELUND, församlingshem
Missionsvägen 24, Bromma
Postadress: Box 1236
161 12 Bromma
Tel 08/80 38 89

GAMLA BRO, servering, vandrarhem
KLARA TONER, bok- och musikaffär
Gamla Brogatan 27, Stockholm
Postadress: Box 344
101 24 Stockholm
Tel. (växel) 08/23 52 30
Ett ord på vägen . . .
Tel. 08/20 92 96
(automatisk tele-svarare)
Tryckeri: AB Grafiska Gruppen
Stockholm 1976

Protest

forts. fr. sid. 5

även i hithörande frågor är det enda rättssnöt.

Det förhållandet, att samfunden alltmer och mer belastat sig med allt flera, nya organisationer, visar att de avlägsnar sig allt mer och mer ifrån den bibliska friheten, varför frågan om att taga avstånd från samfundsväsendet är mera brännande nu än någonsin förr."

EH 1976

Det ligger över ett halvt sekel i tid mellan detta uttalande och pastor Karl Erik Heinerborgs i Evangelii Häreld nr 10 1976, där han hovsamt och undaglidande försöker förklara och försvara pingströrelsens officiella debut som ekumenisk part med samfundsstatus och medarrangör i frikyrklighetens generallmöte i Jönköping 1976. Men kontinuiteten med fäderna är djupt och allvarligt bruten. Då Heinerborg tar till orda handlar det om *formen* för pingstvännernas engagemang, och eftersom han och hans kolleger utifrån dagens förutsättningar fann den acceptabel, så rekommenderade de ett religiöst experiment, medansvar på försök utan framtida förpliktelser. Ett *generellt* och *absolut avståndstagande* har följaktligen successivt uppluckrats för att så småningom reduceras till ett problem om *formen* för ett organisatoriskt samröre med en i sig själv bibelstridig företeelse. Även om också *sättet* för de förment fria församlingarnas närmanden till och upptagning i den respektabla frikyrkofamiljen inte är oväsentligt, är det i detta sammanhang helt underordnat det alarmerande faktum, att föreningen över huvud taget varit möjlig.

I den apostroferade EH-ledaren poängteras vidare att pingstvännerna inte satte sitt ljus under skeppan i FKR-mötet. Fastmer opponerade de sig på självklara och väsentliga punkter med ett starkt evangeliskt inflytande. Hur starkt detta inflytande i verkligheten varit kan bäst utvärderas av det förberedelsematerial samtliga delegater utrustades med *innan*, och antalet sektioner och ämnesområden, talare, debattörer och förkunnare, sponsorer, sångare och musikanter samt profant nöjesutbud *under FKR-mötet*.

Är mötets vice ordförande och övriga deltagande pingstpredikanter medansvariga för den litteratur Sveriges Frikyrkoråd preparerade delegaterna med före, under och efter mötet i Jönköping, då är det inte bara fråga om tidsbestämda kompromisser, taktiskt motiverade av karismatiska förnyelsevindar tvärs igenom alla samfundsgränser. Då är det inget mindre än ett svek och förräderi mot väckelsefolket i detta land. Och risken för att pingströrelsen "svält det gamla samfundsväsendet med hull och hår" är långt mindre än att den moderna ekumeniken är på god väg att sluka pingströrelsen. De läror som direkt och indirekt kolporterats ut ge-

nom de tryckalster Jönköpingsmötet auktoriserade, kallas på urgammalt väckelsekristet språk för förnekelse, och det borde omedelbart blivit föremål för en rungande protest med villkor och konsekvenser på valplatsen.

En och annan av resolutionernas att-satser blev föremål för omkonstruktioner, omröstningar och reservationer i plenarsammanträdet, och pastor Sven O. Svensson kämpade ganska övergiven mot modernismens sexualmoral i Öppet Hus sent på måndagskvällen. Han gjorde det tydliga utan att riktigt koppla det naturliga sammanhanget mellan orsak och verkan, träd och frukt i den frikyrkliga hage, dit också hans trosfränder blivit inmutade och omplanterade. Det är nog trots allt en väldig skillnad på att vara en samlad och kraftfull protestväckelse *utanför* ekumeniken, och pliktskyldigt eller övertygat agera oppositionsrörelse *innanför* dess hank och stör.

Hur är det möjligt att svensk frikyrklighet med numerär dominans av pingstvännerna kan samlas till samråd och överläggningar om evangelisations- och frälsningsfrågor och endast helt parentetiskt bekräfta och befästa bibelns ande-, vatten- och blodsteologi och debattera jordens nuvarande och framtida kriser utan att ens med en mening föra fram parusin, läran om Jesu tillkommelse och församlingens uppräckelse. Hur kan man laborera med så verklighetsfrämmande hypoteser om framtiden, då apokalypsen dånar födslovåndor, veer, vredesskålar och -domar över jorden och dess ohörsamma skaror? Det finns förvisso en förklaring, och *den som vill veta*, känner den! Fråga Ordet och budbärarna från varje väckelses initialskede!

Ekot

forts. fr. sid. 11

det av de ekonomiska och politiska dogmerna utvecklas och formas teologin. Här kan man skjuta in att det i grund och botten är avvikelser från den urkristna tron och införandet av NY- och LIBERAL teologi i gången tid som banat väg för en helt ny moral och därmed för politiken och ekonomin.

Konsekvenserna av den nya moralen finner man tyvärr alltför tydligt manifesterade i den yngre generationen som tagit till uppgift att i religionens namn häda och smäda himmelens Gud.

Öppet hus, rådslutets ventil enligt Per Arne Aglert, är rådslutets lekstuga för dessa yttringar, dock ingen ofarlig eller oskadlig sådan. Problemet man diskuterar så mycket, hur man skall nå fram till världen, är väl inget problem. Det finns nämligen ingen som helst skillnad på världen och mötesandan i öppet hus. Det är ingen risk att världens barn skall känna sig främmande i den miljön! Den skillnad som fanns har man grundligt eliminerat.

Känsliga samveten

Välfärden är ju en tagg i samvetet för den medvetne och radikale idag då ulandsproblemet är så aktuellt. Därför måste FKR som är till för att säkerställa just den ekonomiska välfärden och tryggheten i samfundssverige bli en tagg i samvetet på den vakne och uppmärksamme iakttagaren. Här läggs grunden för ett samfundsekoniskt system som konserverar välståndet och blir ett hinder för utvecklandet av personligt ansvar inför världens nöd.

Istället för att ta personligt ansvar så är man med i en grupp som genom sitt ekonomiska system gör aktioner för att hindra nöden.

Känsliga samveten kan här bli till hinder i utvecklingen, de måste stillas och dövas. Så ger man utrymme för aktionsgrupper som agiterar för och stöder de förtrycktas kamp med våld och befrielseerörelser.

Dessa två, vår välfärd och befrielseerörelserna står ju egentligen mot varandra som två oförenliga poler. Men när det är fråga om ekumenik då lyckas man med konststycket att få det att se ut som om båda tjänar samma syfte. Så får då detta den dubbla effekten att stilla samveten och att hölja och dölja mötets verkliga syfte.

Anti-moral och anti-teologi

Man kan verkligen tala om en dold teologi i frikyrkorådslutet, dock icke desto mindre en "teologi". Parallellt med den dolda teologin löper den dolda moralen som dock icke desto mindre är en "moral".

Vem som helst begriper ju att det inte hjälper att som strutsen sticka huvudet i sanden och säga "Det är ingen där, det är ingen där" när det hela tiden är någon där. Det är det man gör, "vi har ingen teologi, vi har ingen teologi. Den finns inte här, den finns inte här!"

Den historiska och på Guds lag baserade moralen förde med sig problem som splittning och radikal nitälskan för sanningen. Den nya dolda skiljer sig radikalt från denna genom att den hör hemma helt och hållet på det abstrakta området. Den är dold och kan inte förklaras, endast upplevas och kännas. Ej heller kan den såsom den gamla sättas på pränt. Den är dold och i princip omöjlig att definiera och kommunicera men ger ett bedrägligt sken av att verkligen vara en tillräcklig teologi och moral av samma, ja bättre klass än den gamla.

Sanningen, för det finns en absolut sådan, är att det i själva verket är en *antimoral* och en *antiteologi*.

Låt oss därför anropa himmelens Gud om befrielse från detta. Vi ber om väckelse i våra liv, reformation av läran och konstruktiv revolution i församlingens praktiska handlande.

Bibelstudiekassetter med Arne Imsen:

Staten som Gud

- ... Del I KB 51104
- ... Del II KB 51107
- ... Del III KB 51111a
- ... Del IV KB 51113a

Liknelser om himmelriket

- ... Del I KB 51119
- ... Del II KB 51120 1+2
- ... Partier kring Jesus KB 51121
- ... Rättsuppgörelsen i himlen KB 51102
- ... Kampen för evangelium KB 51025

Romarbrevet

- ... Del I KB 50923
- ... Del II KB 50930
- ... Del III KB 51021
- ... Del IV KB 51028
- ... Del V KB 51104b

- ... Del VI KB 51111b
- ... Del VII KB 51118b
- ... Del VIII KB 51125
- ... Del IX KB 51202
- ... Del X KB 51216
- ... Del XI KB 51230
- ... Del XII KB 60113
- ... Del XIII KB 60120
- ... Det sanna vinträdet KB 60101
- ... Vår tids ideologier i Uppenbarelseboken KB 50515 1+2
- ... Hus- och lokalförsamling i funktion KB 50518
- ... Lärjungaskapets villkor KB 50302
- ... Från brudförsamling till sköckkyrka (Malmköping 75) KB 50718
- ... Församlingen och samhället KB 50311
- ... Barnen, församlingen och samhället KB 50323
- ... Andens frukt — köttets

- gärningar KB 50121
- ... Väckelse — ännu en gång? KB 41221
- ... Den helige ande i urtid och nutid KB 41203
- ... Hur arbetar den onda andevärlden? KB 41029
- ... Tre epoker i den urkristna församlingen KB 40203
- ... Jag skall göra er till människofiskare KB 30728
- ... Är då Kristus delad? KB 40730

Församlingen och framtiden

- (Malmköpingsveckan 74)
- ... MK 408 ... MK 415
- ... MK 409 ... MK 417 1+2
- ... MK 412 ... MK 418
- ... Allting gemensamt KB 40709

- ... Befrielse från avgudarna KB 40811
- ... "Släpp mitt folk" KB 40414
- ... En fungerande tro KB 40326
- ... Församlingen och partipolitiken KB 31218
- ... Människans slut — Guds början KB 30812
- ☐ JAG VILL BLI KASSETTPRENUMERANT
- Sänd mot postförskott de kassetter som noterats ovan till: (Banden kostar 15:— st)

Namn:

Bostad:

Postnr:

Postadr:
MRM/Kassett, Box 344,
101 24 Stockholm

För fri

mission information evangelisation tidningen

Midnattsropet 1976

Nytt kvartal	Använd kupongen till höger. Betala när inbetalningskortet kommer.	Jag prenumererar på Midnattsropet och betalar när inbetalningskortet kommer ☐ Är ny prenumerant ☐ Ja, jag vill bli kommissionär Jag tar ex av Midnattsropet t. v.	☐ kvartal 12:— ☐ halvår 23:— ☐ helår 45:—	Frankeras ej M. R. betalar portot Till MIDNATTSROPET Pren.avd. Box 1236 161 12 Bromma 12
	Prenumerationspriset är: Helår 45:—, halvår 23:—, kvartal 12:—. Lösnummer 2:50. — Till Finland, Norge och Danmark är priset detsamma som i Sverige. Gåvor till tidnings- och traktatmissionen mottages med tacksamhet. Postgiro 57 16 20-4.	Efternamn Förnamn c/o Gata, Box, Postlåda etc. Post-nr Postanstalt	Svarsförsändelse Konto nr 4745	

Prenumerera!